

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/11/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713010411
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8713010411.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Jaroslava Bugeľa a JUDr. Petra Farkaša, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. mája 2014, v trestnej veci proti obžalovanému A. L., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T 113/2013 zo dňa 06.11.2013 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. L..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/113/2013 zo dňa 06.11.2013 bol obžalovaný A. L. uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

ako otec detí H. L., nar. XX.XX.XXXX a mal. N. L., nar. XX.XX.XXXX, hoci mu vyživovacia povinnosť vyplýva priamo zo Zákona o rodine a rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 14P 64/2009 zo dňa 11.03.2010, právoplatným dňa 19.3.2010, bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry H. sumou 90,- eur mesačne a na výživu mal. syna N. sumou 70,- eur mesačne, od 01.11.2009 do rúk matky vždy do 15.dňa v mesiaci vopred a následne rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 13P 18/2012 zo dňa 24.7.2012, právoplatným dňa 21.09.2012, bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry H. sumou 120,- eur mesačne a mal. syna N. sumou 100,- eur mesačne k rukám k matky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, si túto svoju vyživovaciu povinnosť úmyselne v D. a inde neplnil v období od 21.12.2011 až doposiaľ, s výnimkou obdobia od 30.04.2012 do 20.11.2012, kedy bol vo výkone trestu odňatia slobody, kde vyživovaciu povinnosť na svoje deti nahlásil, čím mu takto za obdobie od 21.12.2011 do 29.4.2012 a od 21.11.2012 doposiaľ vznikol dlh pre matku detí D. L. v sume najmenej 3.060,- eur a to aj napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/5/2011 zo dňa 20.12.2011, právoplatným dňa 30.04.2012, bol odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., pričom v uvedenom období nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad, nepoberal dávku a príspevky v hmotnej núdzi, dávku v nezamestnanosti ani nemocenské dávky a bol evidovaný ako živnostník.

Za to mu bol uložený podľa § 207 ods. 3 s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote osobne dňa 27.01.2014 odvolanie obžalovaný, pričom v dôvodoch odvolania uviedol, že je pravdou, že si neplnil vyživovaciu povinnosť, avšak nie úmyselne, keďže sa mu nepodarilo nájsť si prácu. Tohto času má prisľúbené pracovné miesto, preto žiada krajský súd o poskytnutie lehoty na využitie § 86 písm. a/ Tr. zákona, pretože aj podľa zákona

je prvoradé ako represia dosiahnuť u páchatel'ov tohto trestného činu uhradenie dlžného výživného. Preto verí, že krajský súd zruší napadnutý rozsudok a bude tak môcť využiť ustanovenie o účinnej l'útosti.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril okresný prokurátor aj poškodená D. L.. Okresný prokurátor považuje rozhodnutie súdu za zákonné a správne. Obžalovaný si vyživovaciu povinnosť neplní dlhodobo, čo vyplýva aj z právnej kvalifikácie skutku podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zákona, pričom poukazuje aj na jeho predchádzajúce odsúdenia. V prípade uhradenia dlhu obžalovaným v plnej výške budú splnené zákonné podmienky ust. § 86 písm. a/ Tr. zákona na oslobodenie obžalovaného podľa § 285 písm. f/ Tr. poriadku. Ak obžalovaný svoju vyživovaciu povinnosť nesplní, navrhuje jeho odvolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Poškodená D. L. uviedla, že obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť neplní od roku 2009. Ak v minulosti pracoval, výživné na svoje deti neplatil. Je presvedčená, že aj keď obžalovaný má prislúbenú prácu, ako tvrdí, nie je záruka, že ju dostane a platiť bude. Od štátu náhradné výživné dostáva, no len do doby, kedy deti ukončia školskú dochádzku. Ak bude štát žiadať vrátiť výživné, bude ho vymáhať od nej. S odvolaním nesúhlasí a trvá na splnení vyživovacej povinnosti tak, ako určil súd.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vykonané dokazovanie týkajúce sa skutku, ktorý bol posúdený ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c/ Tr. zákona. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy v celom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti a právnu kvalifikáciu skutku tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania. Tieto skutkové okolnosti odvolací súd považuje za správne, s nimi sa stotožnil a keďže prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu a právnej kvalifikácii skutku vychádzal, krajský súd na toto rozhodnutie okresného súdu v celom rozsahu odkazuje. Zabezpečené dôkazy boli súdom prvého stupňa vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a tieto považuje za správne.

Krajský súd konštatuje, že prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súdom prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy procesných strán. Správne, zákonu zodpovedajúce, sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku a rovnako tak aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného A. L. s poukazom na argumentáciu obsiahnutú v napadnutom rozsudku.

V prejednávanej veci boli v konaní pred okresným súdom vykonané dôkazy takého charakteru, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav veci správne a nepochybne. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný spáchal skutok v takom rozsahu, ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku. Uvedený záver môžeme konštatovať predovšetkým na základe výpovede poškodenej D. L., ktorá na hlavnom pojednávaní konanom dňa 6.11.2013 uviedla skutočnosti týkajúce sa prejednávaného skutku, pričom špecifikovali výšku dlžného výživného. Obžalovaný deti nekontaktuje, nekupuje im žiadne darčeky, neplatí ani bežné výživné, pričom neuhradil nič z dlžného výživného. Tento záver podporujú aj listinné dôkazy - rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 14P/64/2009 zo dňa 11.3.2010, zmysle ktorého bol obžalovaný povinný prispievať na výživu mal. H. sumou 90,- Eur mesačne a maloletého N. sumou 70,- Eur mesačne, od 1.11.2009. Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 13P/18/2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.9.2012, bola obžalovanému zvýšená výška výživného na mal. H. zo sumy 90,- Eur na sumu 120,- Eur mesačne a na maloletého N. zo sumy 70,- Eur na sumu 100,- Eur mesačne.

Zo zabezpečených správ Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Poprade vyplýva, že obžalovaný nebol poberateľom dávky a príspevku v hmotnej núdzi v období určenom v rozsudku. Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad uviedla, že obžalovaný nebol a nie je poberateľom dávky v nezamestnanosti ani nemocenských dávok. Je registrovaný ako SZČO od 1.7.2009, odvodové povinnosti si však neplní.

Aj keď obžalovaný A. L. v odpore podanom proti trestnému rozkazu vydanému v tejto trestnej veci požiadal o nariadenie hlavného pojednávania, pretože chce uhradiť zaostalé výživné, krajský súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obžalovaný aj napriek takto poskytnutému času dlžné sumy výživného neuhradil a na hlavné pojednávanie konané dňa 6.11.2013 sa nedostavil.

Krajský súd v Prešove si v rámci odvolacieho konania zabezpečil správu od poškodenej D. L., z ktorej vyplýva, že obžalovaný, aj napriek svojmu prísľubu, dlžné výživné neuhradil, pričom neuhrádza ani aktuálne výživné. Podľa názoru odvolacieho súdu, bolo obžalovanému poskytnuté dostatočne dlhé časové obdobie na uhradenie dlžného výživného, kde obžalovaný nevyužil ani tento čas.

Správne prvostupňový súd konanie obžalovaného po právnej stránke posúdil, ak toto kvalifikoval ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zákona. Obžalovaný tým, že najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť smerom k svojim dvom maloletým deťom, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený a to rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/5/2011 zo dňa 20.12.2011, ktorým bol uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, z ktorého bol podmienene prepustený dňa 20.11.2012 so skúšobnou dobou na jeden rok, naplnil objektívnu aj subjektívnu stránku uvedeného prečinu.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a pritažujúcimi okolnosťami, pričom vyhodnotil len existenciu pritažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona (bol už za trestný čin odsúdený) a pri ukladaní trestu tak postupoval v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorého pri prevahe pritažujúcich okolností sa zvyšuje dolná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Za prečin podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona je možné uložiť trest odňatia slobody na 1 až 5 rokov. Postupom podľa ust. § 38 ods. 4 Tr. zákona sa zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby na 28 mesiacov. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ trikrát súdne trestaný, naposledy rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/110/2011 zo dňa 31.5.2012, ktorým bol uznaný za vinného z trestného činu podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov so zaradením pre výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, pričom bol zrušený výrok o treste uložený mu rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/5/2011 zo dňa 20.12.2011. Z výkonu trestu bol podmienene prepustený dňa 20.11.2012 so skúšobnou dobou na jeden rok. Žalovaného skutku sa teda čiastočne dopustil aj v skúšobnej dobe podmienene prepustenia z výkonu trestu. Odvolací súd je toho názoru, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov zodpovedá zásadám pre ukládanie trestov.

Zákonu zodpovedajúce je rozhodnutie okresného súdu o spôsobe výkonu uloženého trestu. Rozhodnutie o tom, že výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovaný vykoná v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia považuje odvolací súd taktiež za zákonný. Odvolací súd konštatuje, že boli splnené zákonné podmienky pre výkon takéhoto trestu, vzhľadom na to, že obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (viď vyššie uvedené rozhodnutie).

Záverom krajský súd k odvolacím námietkam obžalovaného len dodáva, že mu bol poskytnutý dostatok času jednak zo strany okresného tak aj odvolacieho súdu na to, aby si splnil svoju zákonnú povinnosť. Obžalovaný nielenže neuhradil vzniknutý dlh, ale aj naďalej, ako to vyplýva z písomnej správy poškodenej, pokračuje vo svojom protiprávnom konaní, keďže neplatí ani bežné výživné. Preto krajský súd neuveril tvrdeniu obžalovaného o jeho snahe uhradiť vzniknutý dlh. Keby tomu tak bolo, obžalovaný by úhradou aspoň určitej čiastky deklaroval svoju vôľu splniť svoj prísľub.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného A. L. vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku. Jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.